

[Tove Jørgensen]

»Vor retspleje er som et kapel i en stor kirke; den har sit alter, men hovedalteret findes ikke her.«

Efter det sidste EF-topmøde kan man måske gætte på hvor. Brandes fortsætter: »Sådan sker det undertiden, at én af de store europæiske bevægelser når os, en anden ikke, at ét løsen griber os, et andet ikke. Ja, undertiden, da vi slet ikke har været med i aktionen, hvis brede bølger først nåede vore sandede kyster som flade og matte, da hændte det, at vi kommer med i reaktionen.«

Når det gælder terrorismen, som jeg ikke vil ophøje til en stor bevægelse, men hvis virkninger dog har grebet ganske voldsomt ind i vores tilværelse i de senere år – dog ikke så meget i vores som i andres og heldigvis for det – når det gælder terrorisme, så er det netop karakteristisk, at selv om vi i dette land ikke har oplevet voldsomme terrorhandlinger, så er vi alligevel nogle af de første til at reagere på terrorismekonventionen og acceptere den. Hidtil har kun Sverige og Østrig ratificeret konventionen.

Det er sagt mange gange, og jeg skal gentage det nu: jeg tror ikke, der er en eneste i denne sal, der er tilhænger af terror, af blind vold imod sagesløse, som den rammer i flæng. Men forskellen ligger i, at mens højrefløjen indskrænker sig til at tage afstand fra den individuelle terror, så fordømmer DKP og flere med os tillige den terror, som stater kan udøve mod deres egne borgere eller imod fremmede folkeslag. Vi mener, at den sidste form for terror, hvis grelleste udtryk er krigen imellem staterne, bekæmpes med aktiv fredspolitik og med nedrustning. Hvad angår den individuelle terror, er den udtryk for en desperat tankegang, der i sit væsen er udemokratisk og dermed uforenelig med socialistisk tankegang. Den må bekæmpes med aftaler imellem staterne. Så vidt, så godt.

Men hvis man vil definere enhver politisk handling som terror, så går man for vidt, og det er desværre netop det, der kendetegner den europæiske terrorismekonvention, som regeringen agter at ratificere efter vedtagelsen af dette lovforslag.

Man har end ikke defineret begrebet terror, hvilket fremgår af et af svarene i retsudvalget. Regeringen anerkender da også med sit forbehold over for artikel 1, at et så bredt defineret terrorbegreb som det, der anvendes i artikel 1 og 2, på mange punkter er for

upræcist og derfor kan misbruges på det groveste. Specielt de sidste punkter – og det gælder både artikel 1 og artikel 2 – hvor det hedder, at medvirken til sådanne forbrydelser eller forsøg herpå skal regnes som gerninger, der ikke skal anerkendes som politiske handlinger, giver bestemmelserne så bred anvendelse, at de kan bruges til hvad som helst.

DKP kan derfor helt acceptere, at regeringen tager forbehold over for artikel 1; men desværre er det ikke nok, når man ikke samtidig tager forbehold over for artikel 8.

Som vi har sagt tit: selv den danske regering kan ikke både puste og have mel i munden på én gang. Ved ikke at tage forbehold over for artikel 8, hvilket man har tilkendegivet at man ikke vil, så tillader man i virkeligheden fremmede magter at gribe ind i den danske retspleje. Man forpligter sig til på en fremmed europæisk magts opfordring at foretage ransagninger, telefonaflytninger osv. i danske hjem og i danske organisationer. Desværre kan vi ikke i DKP føle os lige så skræmsede som de socialdemokrater, der har givet udtryk for, at der ligger en garanti i, at danske retsregler skal overholdes, for det er jo set før, at danske myndigheder har været endog særdeles samarbejdsvillige over for fremmede magters politi og militær. De seneste episoder på Holmslands Klit virker ikke ligefrem overbevisende. Det gør heller ikke de mange sager om aflytning, registrering osv. på trods af regeringserklæringer om det modsatte.

Man kan undre sig over regeringens travlhed. Hvad skal det til? Hvorfor havde justitsministeren ikke tid til at underrette folketinget om, at kun to lande hidtil har ratificeret, at Norge overvejer et forbehold over for artikel 8, og at Frankrig, Italien og Portugal samt Irland ikke vil ratificere uden forbehold? Det er nogle spørgsmål, som vi godt kunne trænge til at få svar på her i dag. Det er ret afgørende; at f. eks. et land som Italien, der har haft terrorisme, ikke vil gå ind i denne problematik, men tager forbehold over for de punkter, vi har rejst.

Derfor må vi, sådan som det ligger nu, fraråde, at man går ind for en ændring af loven, hvis ikke regeringen vil give tilsagn om at tage forbehold over for både artikel 1 og artikel 8.